

228,693 Potter. Siden den Tid er Brændevinskonsumen paa Færøerne ad naturlig Veie aftagen gradvis, saa at den i 1870 var 97,832 Potter, og altsaa stod den omtrent paa samme Standpunkt som i 1857. Det er Kendsgjæringer, som de ærede Medlemmer ikke kunne modberise, og jeg holder dem driftig frem mod enhver Paastand om Brændevinsdriftens Overhaandtagen paa Færøerne. Om nu et nyt Udvalg vil kunne bringe et andet Resultat frem, derom kan der være Spørgsmaal; men jeg tvivler om, at der kan tilveiebringes Dplysninger, som kunne give et andet Resultat overfor, hvad der indeholdes i den afgivne Betænkning, og derfor er jeg i det ubehagelige Tilfælde i denne Sag ikke at kunne sætte Pris paa en Diskussion med den ærede Justitsminister. (Berg: Na!) Ja, jeg begrænsrer det jo saa meget som muligt; det er langt fra min Hensigt at ville kaste Brag paa en Diskussion, der overhovedet vilde kunne nytte eller føre til Noget, men naar den ærede Minister bestemmer erklærer, at det Lovforslag, han tilsigter at faae ud, skal hvile paa Principet om, at det skal være et moralistisk Forebyggelsesmiddel mod Overhaandtagen af Brændevinsdriften, maa jeg for mit Vedkommende erklære mig ude af Stand til at forhandle paa et saadant Grundlag. Det Æneste, jeg kunde forhandle om, var om at tage et billigt Hensyn til den ene eller den anden Side, og i denne Henseende har jeg og Flertallet i det ifjor nedsatte Udvalg strakt os temmelig vidt, idet vi gif langt ud over, hvad der egentlig var det rette Maal for vore Grundsatninger. I Modsatning til den ærede Minister, som antog, at der ikke her i Thinget var Flertal for en saadan Opfattelse, maa jeg oprigtig sige, at det for os har staaet meget tvivlsomt, om det var os muligt at faae Thinget til at billige de Afvigelser, vi havde foreslaaet, om det var muligt at bringe dette Thing til at se saa langt bort fra de Principer, det tidligere har gjort gjældende og ogsaa nu gjør gjældende i det øvrige Kongerige, at det vilde gaa til den Forhøielse af Afgiften for Brændevinsubstfæntning og Brændevinsudsalg paa Færøerne [ud over, hvad der gjælder her i Landet. Jeg kan derfor med min bedste Villie ikke skjønne, at man vil komme nogen Veie, naar den ærede Minister principielt fastholder sit særlige og det nuværende Lovforslags Stæde, saa at jeg ikke kan se, at der kan komme Noget ud af en Forhandling. I andet Fald skulde jeg, som sagt, med Glæde være gaaet ind derpaa. Naar jeg nævner Ddet Grundlag, er det naturligvis ikke min Mening, at jeg skulde ville fastholde ethvert enkelt Forslag eller den Form, Forslagene have, det forstaar sig af sig selv; hvad det gjælder om, er kun Principet og navnlig dette, at lade Kommunesforstanderflaberne faae en særlig Indflydelse, for at man kan nærme sig saa meget som muligt til den Lovgivning, vi have for det øvrige Kongerige, og ved Siden deraf

tage et, saa vidt man kan finde sig deri, berettiget og billigt Hensyn til den Stemning, der har gjort sig saa stærkt gjældende paa Færøerne overfor denne Sag, uden derfor at komme sine egentlige Principer nærmere, end man tror at kunne forsvare det. Paa dette Grundlag er det mit Ønske at forhandle, men ikke paa Lovforslagets. Der var en hel Del af, hvad den ærede Minister fremsførte, som det kunde have sin Interesse at forhandle, og der var ogsaa en hel Del af, hvad det ærede Medlem for Færøerne (Bøvenken) ansførte, som var mig noget paafaldende, og som jeg derfor ogsaa nok kunde have ønsket at komme ind paa; men det forekommer mig frugtesløst og øksesløs i Dieblisset overhovedet at ville optage nogen Diskussion om denne Sag. Det følger af sig selv, at jeg, fordi jeg har været valgt til Formand og Ordfører for det ifjor nedsatte Udvalg, ingen Ret har til at æske nogen direkte Indflydelse paa Thingets Stemning og Afstemning. Dette er aldrig faldet mig ind, og det er aldeles ikke i denne Egenstabs, at jeg her er optraadt; men jeg vil sige, at for mit Vedkommende, og jeg antager for Udvalgets i det Hele, maa det efter den ærede Ministers nu afgivne Erklæring stille sig saaledes, at vi maa stemme imod Lovforslagets videre Fremme.

J. A. Hansen: Jeg har stadig, hver Gang der i Folkethinget er blevet talt om at lægge særlige Byrder og Indskrænkninger paa Brændevinshandelen her til Lands, været bestemt derimod. Jeg har holdt paa, at der ikke bør lægges større Afgift paa denne Vare, end vi lægge paa alle andre Varer i Landet, idet jeg har ment, at den samme Næringsfrihed, som vi ville lade gjælde for alle andre forskellige Varer, ogsaa kunde og burde udstrække sig til den Vare, vi kalde Brændevin. Vi lægge jo en ikke ringe Afgift paa Tilvirkningen af Brændevin, og saa meget mere har jeg været imod at lægge endog høiere Afgifter paa Forhandlingen af Brændevin end de nuværende. Da dette stadig har været min Mening, synes det allerede deraf at maatte fremgaa, at jeg ikke kan give min Stemme til denne Lov, som gaar videre paa en Veie, der, efter min Opfattelse, er fuldkommen urigtig. Virkningen af disse forhøiede Afgifter paa Brændevinshandelen — deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) — er ikke, at de forhindre, men snarere, at de tilskynde til Nydelse af denne Drik. Lad os tage Erfaringen her til Lands. Jeg tror ikke, at Beboerne af vore Kjøbstæder ere mere forfaldne til at nyde store Portioner Brændevin, fordi de i omtrent hveranden Kjølder kunne faae deres Snaps, end Landbrugere ere det. Jeg tror ikke, at der derfor drikkes mere af selve Kjøbstadboerne end af Landboerne, og jeg tror ikke, at Landboerne drikke mere Brændevin i de Byer, hvor der er Økst-